kuulsid, ollid nemmad nisamma walmis neid armsaste wastowõtma. Emma läks isse wõõraste kambrid walmis watama, ja õhtosõma pärrast käsko andma, ja issa kõndis pojaga rohhoaeda wõõrcid lahkeste teeretama ja omma jure kutsuma. Ja pärrast tulli ka emmagi nende järrel. Ja kui wanna innimene sedda aega olli ommast suurest wässimusest toibunud, wisid nemmad tedda suure holega linna. Kui pimme senna, temma järks walmistud kambri astus, olli temma melest kui olleks ta omma koddo, üks ärraräkimata rahho tulli temma süddamesse ja paistis ta silmist, ta panni käed risti ja lugges: „Au olgo Jummalale kõrges, rahho ma peal ja innimestest hea meel.“ Oh hiljuti weel olli temma südda ni kurb ja raske olnud, ja nüüd olli jubba Issanda arm ni heldeste aitnud. Süddameliko armastusega panni temma omma käed tütre ümber kaela, kes temmaga kannatanud ja usliko sannadega iggal acal tedda tröstinud. Ta nuttis nüüd rõõmo pärrast. „Teie armsad helded sõbrad,“ ütles temma, teie maiasse, teie kestele astudes tunnen minna, pikka kurwastuse järrel, jälle esimest korda rõmo ja lotust ommas süddames. Minna ei tea kust se tulleb, rahho tulleb minno peale. Se on Issanda waim mis siin maias ellab ja hingab. Teie ollete temma teendrid, et kül mitte ammeti polest. Teie ollete meid kes meie wäljalükkatud ja russuks lõdud olleme, hallastuse ja armoga ülleswõtnud. Issand

tassugo sedda tuhhat korda!“ — Rohkeste jooksid pimmeda silmapisarad. Maea rahwas läksid ja jätsid neid tük aega issekeskis rahhule. Pärrast kutsuti neid õhto sõmale. Siis saiwad nemmad õige tutwaks ja pimme wõõras hakkas jälle räkima. Teie ees, minno armsad sõbrad, seisab üks wägga õnneto innimene, kedda Issand omma ärraarwamata nouu järrel mitto aastat raskeste on läbbi katsunud, wimaks keigest ommastest ilma jätnud ja ommalt maalt ärrawinud, et ta se wanna wässinud südda weel wõõras mullas peab maggama. Siisli ütlen Jobiga: „Issand on annud, Issand on wõtnud, Issanda nimmi olgo kidetud.“ Sest immelikult on temma meid saatnud, immelikud on keik temma teed! sedda tunneb minno hing kül. Teie ollete wist kül sest hirmsast mehhest, Piiskoppist Wirmianist kuulnud, kes nüüd hulga omma allamid hallastamata kõwwadusega nende sündimise maalt wälja ajab, ja seal usso lampi ärrakustutab, kes teab kui kauaks. Nenda ei olnud se mitte temma helde eelkäija wallitsuse aeal. Ewangeliumi usso selge õppetus, nenda kui wagga Lutterus sedda keigest innimeste seggamisest olli puhhastanud, lautati ikka ennam laial. Rikkad ja waesed noudsid meleparrandamist. Ja pühha kirri leidis iggal pool maad, ja ei olnud peaaego mitte üht maea, neist kedda Ketseriks nimmetatse, kus Jummala sõnna ep olleks olnud. Keelmata tullid usklikud kokko Jummala tenistusele, et kül mitte kirri-